TINERETUL ASALTEAZĂ FERM PORȚILE CONSACRĂRII INTERNAȚIONALE

DIN NOU, SEMIGREI DE VALOARE: Dafinoiu, Simon și Văran

În ultimii 20 de ani, în rîndul pugiliștilor noștri fruntași au existat mereu „semigrei" de valoare, care au obținut succese remarcabile în marile competiții internaționale.

Continuatorii lui Negrea și Monea

Ne amintim cu plăcere că primul titlu de campion european (la amatori) a fost cucerit, în anul 1957, la Praga, de „semigreul" **Gheorghe Negrea.** El a continuat să realizeze performanțe bune atît la campionatele europene, cît și la Jocurile Olimpice. La puțină vreme după retragerea lui Negrea, mijlociul **Ion Monea** a trecut la categoria superioară și — la rîndul său — a asigurat mulți ani succesele pugilismului românesc la categoria semigrea. Dar, anii au trecut... Și după memorabilul meci realizat de Monea în compania lui Pozniak (U.R.S.S.), în finala campionatului european din 1969, multiplul nostru campion și medaliat al marilor competiții internaționale s-a retras din activitatea competițională. În urma sa a rămas un gol în echipa națională ce părea că nu se va putea acoperi multă vreme. Cele cîteva încercări (Stump, Culineac) nu s-au soldat cu rezultatele așteptate. Acesta a fost și motivul pentru care, la ultima ediție a campionatelor europene, cea de la Belgrad, România n-a avut reprezentant la categoria semigrea.

Costică Dafinoiu și *„directa" sa de stînga*

Un bucureștean, un reșițean și un brăilean

Competițiile interne și internaționale din acest an ne-au dat noi speranțe că tradiția va putea fi continuată. La „Turneul primăverii", de la Timișoara, un tînăr de 20 de ani, **Mircea Simon** (Dinamo), l-a învins clar pe campionul de seniori, Ion Györffi, iar în finala competiției a reușit, nu fără dificultăți, să-l întreacă și pe reșițeanul **Constantin Văran.** În timp ce Simon se pregătește pentru campionatele europene de tineret, Văran a fost selecționat în lotul de seniori în vederea dublei întîlniri cu reprezentativa R.S.F.S. Ruse. Valoarea boxerilor sovietici la categoriile mari este foarte bine cunoscută. Tocmai acest fapt a amplificat surprinderea specialiștilor cînd au aflat vestea că reprezentantul cluburilor din țara noastră a obținut două victorii la Soci. Pugilistul bănățean a fost așteptat cu interes la prima sa evoluție pe ringul „Centurii de aur". După o victorie clară, dar neconcludentă, în fața iranianului Mecis, a urmat partida cu **Gilberto Carillo,** vicecampionul olimpic. În această dispută, Văran a probat calități (curaj, dîrzenie, rezistență și viteză) care-i pot permite o afirmare certă pe plan internațional.

Vicecampionul olimpic la podea...

Două zile mai tîrziu, aveam să asistăm însă la înfrîngerea campionului cubanez în fața unui alt boxer român: **Costică Dafinoiu.** Această ispravă și mai cu seamă maniera în care ea a fost realizată de pugilistul brăilean a constituit cea mai mare surpriză a competiției. Cu o voință și o putere de luptă nebănuite, acest tînăr (20 de ani) a spulberat speranțele medaliatului cu argint la J.O., făcîndu-l să asculte (de două ori!) numărătoarea arbitrului. Și iată cum, la o categorie care pînă mai ieri era considerată deficitară, dispunem de trei elemente valoroase.

Mihai TRANCA

VOLEI

ANUL MARILOR AMBIȚII

Joi, pe o ploaie rece și măruntă de noiembrie, voleibaliștii lotului național urcau spre sala de sport din Trivale, la scurtă vreme după ce poposiseră în Pitești. Am pornit în urma lor pentru a asista la primul antrenament comun susținut aici, cu cîteva zile înainte de debutul în sezonul internațional oficial, debut fixat la sfîrșitul acestei luni, cu prilejul Campionatelor Balcanice de la Atena.

Ne-am așezat în tribună alături de arbitrul timișorean **C. Păduraru** și de jucătorul **Mircea Tutovan,** operat de curînd de apendicită și, deci, oprit să facă efort. După o încălzire ușoară, băieții au introdus mingile în circuit, efectuînd, cîte doi, obișnuitele reprize de tras-scos, apoi atacuri pe părțile laterale ale fileului. Aproape toți băieții făceau impresie prin forța loviturilor. Mircea Tutovan, cu care aveam să ne întreținem tot timpul antrenamentului, ne atrage atenția că lotul național a lucrat insistent în ultima vreme pentru remedierea unor deficiențe ce se manifestau, îndeosebi în apărare. „Vedeți — avea să remarce mai tîrziu — **cu cîtă ușurință jucătorii înalți, ca Dumănoiu, Udișteanu, efectuează plonjoane în linia a doua?"** Discutăm în continuare despre marile încercări care o așteaptă în acest an, în special la campionatul mondial în Mexic, unde voleibaliștii noștri și-au propus să obțină calificarea pentru Jocurile Olimpice.

Între timp, în sală s-a făcut liniște. Băieții s-au împărțit în două sextete pentru a începe un joc școală. Urmărim cu atenție execuțiile, săriturile la fileu, plasamentul și mobilitatea în teren. El arată, într-adevăr, o deosebită siguranță la recuperările în linia a doua, preferă execuțiile „în degete", autodublajele funcționează fără greșeală. Mai tîrziu, cînd antrenamentul ia sfîrșit, stăm de vorbă cu Gabriel Udișteanu. „Se muncește bine — ne spune el — dar trebuie să remarc că unii dintre colegi nu participă încă cu suficientă convingere, cu entuziasm, la pregătire. Totuși, sînt multe aspecte îmbunătățite în activitatea lotului, ceea ce mă face să cred că anul acesta va fi un an bun pentru echipa națională. Este anul unor mari ambiții".

Aurelian BREBEANU

„Noului val" al handbalului — credit sporit!

S-ar putea crede că în „casa" campionilor mondiali totul merge ca pe roate. În general așa este. Dacă, totuși, scoatem în evidență unele neajunsuri, o facem din dorința de a vedea în vitrina lor cu trofee alte cupe mondiale, medaliile olimpice de aur.

Vorbind despre handbalul românesc, cel mai adesea ne referim la prima divizie. E firesc, pentru că acolo se plămădește și performanța echipei reprezentative. Observăm, de la un timp, o surprinzătoare invazie a jucătoarelor din echipa campioană mondială acum 12 ani. Firește, admirăm pasiunea pentru handbal a acestor fete minunate, subliniem valoarea longevității lor, exemplul pe care-l oferă mai tinerelor generații. Dar **nu putem să nu ne manifestăm nedumerirea față de atitudinea unor antrenori care, pentru a-și rezolva situațiile de moment, preferă să blocheze drumul jucătoarelor tinere.** Actualele speranțe fac tușă și se vor trezi mature fără să-și fi supus talentul celui mai edificator test: campionatul național.

Desigur, este comod să-ți rezolvi astăzi situația fără prea multe eforturi. Dar pentru mîine, cînd — cu toate eforturile — acele jucătoare, trecute de mult de prima tinerețe, nu vor mai putea face față antrenamentului și durității competiției, cine **trebuie să se gîndească?** Și, mai ales, cînd? Sugerăm excelenților tehnicieni ai handbalului nostru feminin să înfrunte astăzi dificultățile pregătirii tinerelor talente, să muncească pentru afirmarea lor, pentru ca mîine să se poată bucura de performanțele lor, să poată oferi naționalei elemente talentate.

O altă problemă — legată direct tot de „noul val" — este aceea a loturilor divizionare. **Echipele care au posibilități și-au asigurat loturi largi.** Desigur, numărul sportivilor depășește pe cel al necesităților. **Sînt, astfel, jucători de handbal tineri, talentați, care stau pe banca rezervelor.** Antrenorii se află în imposibilitatea de a-i folosi, pentru că orice s-ar spune este greu să scoți din echipă un titular de valoare (și el tînăr) pentru a încerca pe altul, periclitînd astfel rezultatul meciului de campionat. Ce se poate face? **Regulamentul permite cluburilor să împrumute jucători pe termene fixe** (6 luni, un an, un campionat ș.a.m.d.). Trecînd peste mentalitatea dăunătoare sportului („să stea la mine, chiar dacă nu-l întrebuințez, numai să nu întărească formația altuia"), **este necesar să se faciliteze acest schimb, să se înlesnească întărirea unor formații cu elemente tinere. Acțiunea ar duce la echilibrarea campionatului și la afirmarea elementelor tinere talentate.**

Pledăm pentru instruirea, rodarea și punerea în valoare a întregului contingent de elemente tinere, pentru că **în perspectiva alcătuirii echipelor naționale ce vor evolua la Jocurile Olimpice de la Montreal handbalul românesc va avea nevoie de această generație,** am putea spune chiar că se va baza pe ea. Și, apoi, să nu uităm că după Montreal urmează noi ediții ale campionatelor mondiale.

Hristache NAUM

FIECARE ORĂ TREBUIE FOLOSITĂ CU MAXIMUM DE EFICIENȚĂ

Sezonul 1974 va fi, după părerea majorității tehnicienilor, decisiv în pregătirea atleților români pentru J.O. de la Montreal. Pe de o parte, sportivii vor avea prilejul unor confruntări de amploare cu cei mai buni atleți de pe continent și chiar din lume; pe de altă parte, federația noastră, angajîndu-și campionii și recordmanii în întreceri gradate valoric va putea sonda mai bine valoarea actuală a lotului olimpic, șansele fiecărui atlet — în comparație cu valoarea adversarilor deja consacrați — cu doi ani înaintea Olimpiadei.

Planurile de pregătire anuale, defalcate din cele ale întregului ciclu olimpic, cuprind date concrete privind obiectivele fiecărui atlet pentru acest an. Astfel, F.R.A. a decis ca întreaga atenție în etapa actuală să fie îndreptată spre Jocurile Balcanice de la Sofia (luna august) și Campionatele europene (Roma, în luna septembrie). Sportivii nu vor trebui să considere evoluțiile lor în aceste competiții, ca un scop în sine, ci numai ca un test important dintr-o serie mai lungă, care să le asigure o participare demnă la marea confruntare olimpică din '76.

Pentru o mai clară înțelegere a etapei pe care o vor parcurge atleții din lotul olimpic în lunile

● **Jocurile Balcanice și Campionatele europene — etape intermediare pentru atleții care se pregătesc pentru J.O.**

următoare, iată și cîteva dintre obiectivele pe care cîțiva dintre ei și le-au propus pentru J.B. și C.E.: **Argentina Menis** 66,00—68,00 m la disc; **Gh. Megelea** 84,00—86,00 m la suliță; **Virginia Ioan** 1,90—1,90 m la înălțime; **Cornelia Popa** 1,89—1,90 m la înălțime; **Valeria Ștefănescu** 12,8—12,7 s la 100 m garduri; **Carol Corbu** 17,20 m (la C.E.) la triplusalt; **Gh. Ghipu** 3:40,0 la 1500 m — 1:45,8 la 800 m. După cum se poate aprecia, cifrele respective nu prezintă garanția cuceririi vreunui titlu olimpic, la Montreal. Dar obținerea lor la competițiile din '74 (și nu în alte concursuri de o mai mică importanță) ar reprezenta un gir suficient; ar însemna că atleții noștri știu să se pregătească pentru un examen dificil, să se mobilizeze la maximum în întrecerea cu cei mai puternici adversari.

În linii mari, antrenamentele se vor desfășura la cluburi, iar în perioada de vacanță fiecare atlet va folosi pregătirea la altitudine. Realizarea obiectivelor propuse va depinde, în cea mai mare măsură, de participarea conștientă a fiecăruia la efortul impus, de folosirea cu maximă eficiență a fiecărei ore petrecută pe stadion.

EVELINE GHIMPU
— antrenor federal —

POTENȚIALUL ATLETISMULUI ROMÂNESC ESTE INSUFICIENT EXPLOATAT!

RESPONSABILI: antrenorii, cluburile și atleții

Apreciind că atletismul românesc a repurtat în ultimul an o serie de importante succese în activitatea de masă și de performanță, în acțiunea de îmbunătățire a bazei sale materiale, recenta plenară a C.N.E.F.S., care a avut ca punct principal analiza modului cum au fost îndeplinite sarcinile privind dezvoltarea acestei ramuri sportive în lumina hotărîrii partidului, a dezbătut în spirit critic și autocritic toate aspectele care grevează încă, la noi, ascensiunea primei discipline olimpice la nivelul marilor performanțe mondiale.

În informarea sa, președintele F.R.A., tovarășul Mihai Florescu, se declara nemulțumit de modul cum Biroul federal sprijină realizarea unor acțiuni, de formalismul existent în activitatea atletică de masă (competițiile se desfășoară, dar fără finalitate), **de pasivitatea consiliilor județene, de lipsa de consistență a atletismului școlar.** În cuvîntul lor, participanții la plenară au dezbătut multilateral, profund, aceste carențe. **Conf. univ. Tiberiu Ardelean accentua asupra faptului că unele județe (ex. Vîlcea) manifestă dezinteres pentru atletism, Cornel Balița — prim-vicepreședinte al C.J.E.F.S. Timiș — arăta că situația atletismului este direct corespunzătoare cu orientarea sportului din învățămîntul superior spre jocuri, Argentina Menis își manifesta nedumerirea pentru existența unor probe în care nici un atlet nu reușește performanțe cît de cît competitive pe plan internațional etc.** Bogate în conținut, dezbaterile au scos în evidență posibilitatea extinderii bazei de masă a atletismului de performanță (în prezent sînt 11 125 de sportivi legitimați, din care 8 893 clasificați), căile pentru ridicarea unui număr sporit de performeri români la nivelul exigențelor atletismului mondial.

Am desprins, **ca obiectiv important pentru anul în curs — jumătatea ciclului olimpic „Montreal '76" — situarea unui lot de 15—20 de atlete și atleți români la nivel internațional.** Este vorba, desigur, de înscrierea acestor sportivi în circuitul performerilor de nivel mondial. **Este mult?** La prima vedere — da. **Însă în momentul de față sînt doar 7—8 sportivi români care întrunesc condițiile și, deci, se cere dublarea numărului lor.**

Luînd în discuție, însă, potențialul real al atletismului românesc vom ajunge la concluzia că — **în timp** — obiectivul ar putea fi îndeplinit și chiar depășit. Sînt create condiții pentru aceasta. Printr-o suită de hotărîri și decizii, în școlile de toate gradele atletismul ar trebui să se situeze la loc de frunte. Dar, prea mulți profesori de educație fizică preferă, încă, să arunce între copii o minge și să socotească astfel că și-au îndeplinit îndatoririle. Au fost create școli sportive de atletism, secții de atletism în școlile polisportive, clase de atletism în școli generale și licee, un liceu central de atletism. Într-o serie (nu restrînsă) de cazuri lucrurile nu merg însă pe făgașul dorit. Prea mare este egoismul unor profesori-antrenori, prea mici sînt orizonturile altora. O cifră — expusă în plenara C.N.E.F.S. — ne-a dat de gîndit. Deși unii absolvenți ai I.E.F.S. cu specializare atletism fug de sportul de care s-au declarat oficial pasionați, există totuși 442 de profesori și antrenori în activitate. **Dacă în decurs de 4—5 ani, pe filiera școală-liceu-universitate (club)-lot ar rezulta un atlet de valoare internațională la fiecare grup de 5 antrenori (distribuit pe acest itinerar) — ar fi mult?** N-ar fi mult. O asemenea cifră ar fi mulțumitoare și am dispune de numeroși performeri de talie internațională.

Ceea ce duce la situația actuală nesatisfăcătoare este, în primul rînd, totala nepăsare a unor tehnicieni față de meseria și misiunea lor. De vină sînt și cluburile, federația chiar, care nu-i obligă să participe la competițiile de masă pentru depistarea talentelor, să organizeze, la intervale scurte de timp, concursuri de selecție, care nu-i controlează asupra modului cum îndeplinesc hotărîrile privind mărirea volumului și intensității antrenamentelor. Dar și atleții înșiși trebuie **să facă mult mai mult pentru ridicarea performanțelor. Să lucreze mult mai pasionat și cu un volum mult mai mare** de antrenament.

Este necesar să se pornească hotărît la curmarea practicilor nefolositoare atletismului nostru, **să** se ceară tuturor tehnicienilor rezultate pe măsura investițiilor ce se fac. Atletismul românesc trebuie să se bazeze, în măsură egală, pe toți antrenorii, să obțină de la ei, ritmic, performeri de calitate.

Perspectiva ATLETICĂ OLIMPICĂ

Imagine obișnuită: Gheorghe Ghipu trece primul linia de sosire!

TINERI ATLEȚI CARE SE IMPUN ATENȚIEI

NICULINA ILIE (Șc. sp. A). Are 16 ani, 1,74 m și 54 kg. Este elevă în clasa a IX-a a Școlii generale nr. 149 și se antrenează cu prof. *Dan Vlădescu.* A debutat în 1972 cu 1,47 m. Anul trecut a adăugat 20 cm recordului personal. Iar recent, Niculina s-a lansat într-o promițătoare suită de recorduri (junioare mici): 1,72 m, apoi 1,75 m. În curînd, o cifră în jurul a 1,80 m.

TUDOREL VASILE (Viitorul). Sezonul de sală ne-a arătat că elevul antrenorului *N. Păcuraru* este pus pe fapte mari în acest sezon. Cu cîteva zile în urmă, recordmanul juniorilor (18 ani, 1,91 m, 73 kg, elev la Șc. generală nr. 200) a obținut 7,72 m la lungime, cea mai lungă săritură a unui atlet român în 1974. La Constanța, vîntul i-a fost prielnic. Tudorel este însă pregătit să confirme, și în condiții regulamentare, progresul înregistrat.

ȘI-AU ÎNDEPLINIT BAREMUL OLIMPIC PENTRU 1974

Cel dintîi concurs de amploare al seniorilor în acest sezon a adus și primele nume pe lista atleților care au îndeplinit baremul olimpic prevăzut de F.R.A. pentru 1974:

TOMA PETRESCU 10,3 la 100 m; **VASILE BOGDAN** 78,42 p la decatlon; **TUDOR STAN** 68,64 m la ciocan; **VIRGINIA IOAN** 1,85 m la înălțime; **VALERIA ȘTEFĂNESCU** 6,35 m la lungime; **VALENTINA CIOLTAN** 17,16 m la greutate; **ARGENTINA MENIS** 64,24 m, **OLIMPIA CATARAMĂ** 56,40 m, **FLORENȚA IONESCU** 55,96 m la disc **EVA ZÖRGÖ** 55,84 m la suliță.

Concursul de primăvară, programat astăzi și mîine pe „Republicii", va prilejui cu siguranță îmbogățirea acestei liste.

AȘTEPTĂM MAI MULT DE LA ȘCOALA SPORTIVĂ DE ATLETISM!

Niculina Ilie, recordmana junioarelor II la săritura în înălțime (1,75 m), una din cele mai bune eleve ale Școlii sportive de atletism.

Școala sportivă de atletism din București este una din unitățile de frunte ale atletismului nostru la nivelul juniorilor. Ba, gîndindu-ne la numărul mare de elevi-atleți și al profesorilor, care activează sîntem înclinați să o considerăm cea mai mare.

În cei cinci ani care au trecut de la înființare, școala și-a adus o contribuție însemnată la formarea loturilor republicane de juniori și chiar de seniori, atleții de la Școala sportivă avînd prezențe notabile în toate competițiile la care au participat.

Este însă oare suficientă producția școlii de atletism, reprezintă ea potențialul maxim al celor aproape 30 de specialiști care lucrează aici?

Răspunsul la această întrebare l-am aflat cu ocazia unei recente ședințe de analiză. El este negativ și reprezintă, în mare, concluzia amintitei ședințe, în care am putut desprinde și unele din cauzele acestei stări de lucruri.

În primul rînd, bilanțul școlii nu reprezintă contribuția tuturor antrenorilor. S-a apreciat că palmaresul școlii ar fi același cu numai jumătate din efectivul cadrelor didactice! Nu există o atmosferă de colaborare, de ajutor reciproc între profesori, se lucrează dispersat, nu există o specializare pe probe. În multe cazuri numărul antrenamentelor este total insuficient față de cerințele atletismului de performanță, iar conducerea școlii tolerează actele de indisciplină ale antrenorilor.

Înlăturarea acestor neajunsuri stă în puterea colectivului școlii și poate face cu adevărat din Școala sportivă de atletism o unitate etalon a atletismului românesc!

MICROINTERVIURI

ARGENTINA MENIS:

„Cred că pot arunca 70 de metri"!

— Multă lume consideră că Faina Melnik se poate socoti pusă la adăpost — cel puțin pentru o bucată de vreme — cu acel 69,48 m...

— *Eu nu cred, și nici ea nu se consideră, bănuiesc, ferită de griji!*

— Totuși, în planul de pregătire, aflat la F.R.A., în dreptul obiectivelor de performanță stă scris 68 de metri!

— *Planul a fost întocmit în toamna lui 1973. Lucrurile s-au mai schimbat între timp. Sînt mai echilibrată, am un alt moral, mă simt mai puternică fizic. Am lucrat în iarnă mai mult și mai bine decît oricînd. La primul concurs am aruncat peste 64 m. De obicei începeam cu 60—61 m.*

— Credeți că diferența poate fi menținută și la performanța maximă? Ar însemna...

— *Da, ar însemna... 70 de metri.*

VIRGINIA IOAN:

„Mîine încep asaltul recordului mondial"

— Virginia Ioan, ne-ați promis în iarnă, împreună cu soțul dvs. Șerban, o săritură de... 4,15 m! Partea dvs. era de...

— *1,95 m! Nu-mi retrag cuvintele! Anul trecut am „urcat" 9 centimetri. Ținînd seama că sus se progresează mai greu, am redus „rata" la jumătate. Deci 1,94–1,95 m. Este vorba de performanța maximă a anului, căreia îi voi adăuga 1,90 la Sofia și Roma sau, poate, chiar mai mult.*

— În sezonul de sală ați fost destul de „discretă"...

— *Deliberat. S-a spus chiar că am fost o anonimă. Cred însă că atletismul „mare" este tot cel în aer liber.*

— Din ce credeți că veți „cîștiga" centimetrii care vă separă de recordul mondial?

— *Din plusul de viteză și forță. Mi-am bătut recordurile la toate probele de control.*

— Cînd începe asaltul?

— *Mîine, la concursul de primăvară!*

J.O. — PUTERNIC STIMULENT ÎN PREGĂTIREA SPORTIVILOR NOȘTRI

Ilie Oanță și Dumitru Grumezescu, *campioni europeni în proba de schif 2 f.c. știu că pînă la C.M. au mai rămas exact 100 de zile!*

Flotila de la Snagov a ieșit din „radă"!...

La prima vedere, Snagovul nu trăiește decît 3—4 luni pe an, de la începutul lui mai pînă în septembrie, dar dincolo de această viață aparentă există realitatea, care este ascunsă vizitatorului ocazional, venit aici într-o zi obișnuită, de mijloc de săptămînă. Aparențele te fac să crezi că la Snagov e liniște, că apele sînt pustii, dar după perdelele de stufăriș își fac apariția, încet-încet, siluetele prelungi ale caiacelor și canoelor, umbrele subțiri ale schifurilor. Ele dezvăluie brusc viața trepidantă din Snagov.

„Pirogile" au pornit spre... Mexic!

Mașina ne lasă la „Baza veche", unde descoperim dintr-o dată un du-te-vino derutant. Ambarcațiunile sînt purtate dinspre hangare spre apă sau invers, direcția drumului lor marcînd începutul sau sfîrșitul unei noi porții de... kilometri. Dintr-o canoe acoperită cu broboane de apă coboară **Ivan Patzaichin.** Își așază barca pe uscat, cu grijă, și ne invită la umbră — e cald! — să stăm de vorbă pe îndelete, despre toate. Recapitulăm în viteză palmaresul, ne încurcăm în sumedenia de medalii (olimpice, mondiale, europene) și de orașe. Ivan ne atrage atenția că orașele cu „M" îi aduc noroc: Mexico, München și, în '76, Montreal. „Mondialele" din toamnă sînt în Mexic!...

Îl întrebăm cîți kilometri a parcurs, pe apă, în acest sezon: zice că a depășit 900 și că pînă la „mondiale" trebuie să tragă la antrenamente cam cît de-aici pînă la Paris și... retur! „**E mult,** spune Ivan zîmbind — iar zîmbetul lui ne amintește că nu a împlinit încă 25 de ani —, **dar avem sezon lung; mondialele cad prost, tocmai în octombrie; noi în septembrie, de obicei, ne încheiem activitatea. E mult dar trebuie să lucrez pentru rezistență, la anul e sezon scurt, în iulie sînt gata concursurile, rezistența se face acum"...**

Mulțumim „canoei amiral", ne cerem scuze, i-am răpit din timpul de odihnă. Îl pierdem repede în grupul lui **Covaliov, Varabiev, Simionov, Coșniță, Sciotnic, Dragulschi, Pavel Erast** — cîte medalii or fi culeș împreună? — care recuperau la umbră după porția de kilometri (sau mile...) de dimineață! Chipurile lor trădează hotărîrea, ambiția, dorința de a oferi bărcilor și apei toate puterile lor. Ne gîndim dacă numărul kilometrilor strînși de ei la antrenamente, de-a lungul anilor, nu poate echivala cu un drum spre lună...

...O șalupă spintecă apa, venind dinspre turnul de control. Recunoaștem de departe întregul comandament al flotilei: antrenorii **Corneliu Bîrsănescu, Maria Navasart, Octav Mercurean, Nicolae Navasart, Aurel Vernescu.** Aflăm că se întorc de la concursul de selecție al lotului de juniori. Vorbesc aprins. Or fi descoperit un viitor Ivan Patzaichin?...

Antrenorul federal **Corneliu Bîrsănescu** ne vorbește despre actualul stadiu de pregătire a lotului: „**Sîntem la începutul etapei competiționale, deci nu forțăm încă la antrenamente. Programarea tîrzie a mondialelor ne-a obligat să efectuăm pentru prima dată o prelungire a fazei pregătitoare. În planul nostru figurează și două vîrfuri de formă: cel dintîi va fi la „Regata Snagov", iar cel de-al doilea — de fapt principalul — este prevăzut pentru perioada „mondialelor"**".

Antrenorul **Mercurean** — „șeful de echipaj" al canoiștilor — ne spune că sportivii din grupa A (Patzaichin, Danilov, Simionov) se găsesc într-o curbă de formă normală, aflîndu-se în perioada acumulărilor. Aflăm că au fost alcătuite echipaje noi, cu sportivi de perspectivă (**Ilievici — Vlad** și **Covaliov** —, un consacrat, cu **Marcov** — o speranță). Mai notăm că **Danilov** și **Munteanu** sînt țintuiți în camere, de cîteva zile, de o viroză rebelă; doctorul **Artenescu** ne asigură, însă, că totul va trece repede.

Schifurile — spre Lucerna!

Pe valurile Snagovului se apropie de ponton, legănîndu-se, două „schifuri" celebre: **Ilie Oanță — Dumitru Grumezescu,** campioni europeni, și nu mai puțin cunoscuții **Ștefan Tudor - Petre Ceapura.** Oanță și Tudor, cei doi „căpitani", ne vorbesc ca de un lucru obișnuit despre zecile de kilometri parcurși zilnic. Amîndoi nu uită să specifice că perioada de iarnă, cu monotonia din sălile de forță și de la bacuri le-a prins foarte bine. **Oanță adaugă: „Mi-e dor de barca pe care am concurat la „europene", stă în magazie, la păstrare!" Tudor, cu vocea lui baritonală, ne promite un sezon bun; s-a decis ca împreună cu Ceapura să revină din nou pe culmi, la „mondialele" de la Lucerna...**

...Plecăm de la Snagov cu carnetul plin de însemnări. Știm că flotila de la Snagov va brăzda din nou cu succes pistele de apă din toate colțurile lumii.

H. ALEXANDRESCU

O RODNICĂ EMULAȚIE ÎNTRE SPADASINI

În palmaresul scrimei românești spadasinii au înscris, luna aceasta, două noi succese internaționale: la Innsbruck (4—5 mai), ei au terminat pe locul I „patrulaterul" cu reprezentativele R.F. Germaniei, Austriei și Angliei, iar la Genova (11—12 mai) au cucerit „Trofeul Cesare Pompilio". S-ar putea sublinia, în legătură cu aceste frumoase rezultate, faptul că sportivii noștri au obținut, la Innsbruck, o victorie clară și de prestigiu asupra campionilor mondiali, spadasinii vest-germani în formația lor cea mai bună. S-ar cuveni, de asemenea, să precizăm că, la Genova, turneul a luat proporții de ... maraton (cu cele 33 echipe participante), selecționata țării noastre susținînd 11 întîlniri pînă cînd a intrat în posesia trofeului.

Există, însă, și un alt amănunt asupra căruia dorim să ne oprim acum. În cele două turnee, disputate la interval de o săptămînă, am fost reprezentați de formații complet diferite. Și ambele s-au înapoiat cu satisfacția împlinirilor spre care au năzuit și pentru care au luptat cu toată ardoarea. Ceea ce ar fi părut de necrezut, nu cu mulți ani în urmă (cînd spada era un fel de cenușăreasă a scrimei noastre) a devenit acum, o realitate. S-a ajuns aici pentru că primele afirmări la această armă au sensibilizat federația de specialitate, determinînd-o să ia măsuri corespunzătoare. Treptat, lotul de spadă și-a sporit efectivul ajungînd astăzi într-o situație ce poate fi invidiată de celelalte probe. Astfel, alături de trăgătorii consacrați (Al. Istrate, A. Pongraț, C. Bărăgan, N. Iorgu, C. Duțu) s-au ridicat reprezentanții noii generații, în frunte cu P. Szabo, I. Popa, L. Angelescu, O. Zidaru ș.a. Aflați sub îndrumarea competentă a antrenorilor C. Stelian și I. Halmagyi, toți aceștia manifestă lăudabila ambiție de a deveni componenții echipei pentru „mondiale" și, în perspectivă, participanți la J.O. din 1976.

În acest context al existenței unui lot mai larg, cu elemente de valoare apropiată (ceea ce dă și posibilitatea creării unei echipe foarte omogene), s-a declanșat o emulație rodnică între selecționați. Cum lotul de spadă are o medie de vîrstă scăzută, este de așteptat ca acest spirit de întrecere în vederea obținerii înaltei investituri (pentru „mondiale" sau pentru J.O.) să continue și în următorii ani, deci de-a lungul procesului de pregătire pentru Montreal cu fireștile și fericitele sale consecințe: o combativitate crescută, un registru de procedee tehnice și tactice mult mai larg, pe scurt, un nivel de pregătire foarte ridicat. Sperăm ca atît sportivii acestui lot cît și antrenorii lor să depună toate eforturile pentru a menține spada noastră pe această linie ascendentă, lărgind astfel frontul de afirmare al scrimei noastre.

Sebastian BONIFACIU